

HÖGELIN, LISA (1896–1980): *Brittas eldprov. Berättelse för flickor*.
Uppsala: Lindblad, 1942. 128 s. (Lindblads ungdomsböcker; 24.)

När sextonåriga Britta, som i sin Stockholmskola har blivit retad och ansedd som allmänt hopplös, kommer till sin farbrors gård i Hedebyn i Hälsingland upptäcker hon att kusinerna ser upp till henne och avundas hennes säkerhet och snygga kläder. Ja, ibland känns deras respekt nästan besvärande. Ingen törs skratta när Britta gör sina misstag, när hon inte förstår vad som menas med att ”stilla korna” till exempel. En hel del känns också konstigt för Britta. När hon upptäcker att den stora mangårdsbyggnadens hela övervåning står omöblerad och att stolsryggarna som hon sett i fönstren bara är fastspikade attrapper, blir hon smått chockerad. Men så småningom vänjer hon sig vid allt, växer i självkänsla och blir vän på riktigt med kusinerna. När Brittas mor skickar en anorak, så att kusin Greta ska bli lika snygg som Britta, heter det:

Den var precis lagom, och även om den lilla trinda Greta inte klädde så särskilt bra i utrustningen, så var hon söt ändå, därför att hela hon utstrålade en sådan oförfalskad glädje och tacksamhet. [...] Men mångordig var hon inte i sin tacksamhet. Folket här var inte sådana – och det var också mera i sätt och gärningar än i ord, som Greta lät Britta förstå att hon var hennes bästa vän. (61 f.)

När en otäck ”tattare” har satt eld på ladan och orsakat att faster Maria bryter en arm och måste till sjukhus, tar Britta kommandot över sina kusiner. Tack vare hennes lugn och orienteringsförmåga hittar de tillsammans fram till farbror Anders i hans kolmila långt inne i de stora skogarna.

Lindskog, Gerda Helena, *Norrbarn: Norrland i 1900-talets svenskspråkiga barn- och ungdomslitteratur*, h:ström - Text & kultur, Umeå, 2013